

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 56 (VERVOLG)

THEMA: IK GELOOF: DE VERGEVING VAN ZONDEN

VAN AL MIJN ZONDEN

OOK VAN MIJN AARD

OPDAT

Verleden week hebben wij gelet op 'al mijn zonden'. En ook dat het het geloof is, als een vaste grond der dingen die men hoopt, en een bewijs van zaken die we niet zien. Het is niet iets materieels, iets wat je op menselijke manier kunt bewijzen. Het komt wel uit in het leven, zeker wel. Maar op een andere manier als dat wij dat zouden denken of vermoeden.

Bij dat 'al mijn zonden' hebben wij gehoord, daar hoort dan ook álles bij. Geen zonde zo groot die Zijn kruishout niet droeg.

Er is in de Schrift sprake van één zonde die niet vergeven kan worden. Dat is de zonde tegen de Heilige Geest. Maar ieder die weet van zonde heeft, en die voor zichzelf ooit de zorg gevoelt van díe zonde, die bewijst daarmee dat hij die zonde niet heeft bedreven. Omdat juist een kenmerk van die zonde tegen de Heilige Geest, de totale ongevoeligheid is onder de zonde. Ook de totale onverschilligheid, terwijl men wel beter en anders weet. ja, dat men zelfs de krachten der toekomstige eeuw gesmaakt kan hebben, het goede Woord van God. En in een zodanige afvalligheid verhard worden, dat er geen enkel gevoel van vernedering, van vertedering, van liefde meer aanwezig is, dan alleen de botte afwijzing en haat tegen God, tegen Zijn Woord, en een spotten met het allerheiligste.

De Heere Jezus heeft gezegd: "Alle lasteringen zullen de mensenkinderen vergeven

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 56 (VERVOLG)

worden. Ook de lastering van de Heere Jezus, waar Hij gelasterd wordt. Maar de lastering tegen de Heilige Geest die zal niet vergeven worden. Nog in deze, nog in de toekomstige eeuw". Hij zegt dat in een omgeving en verband waar je mensen ziet die die grens zo dicht genaderd zijn, of aan het overschrijden zijn, dat zij wél wetende het goede werk wat Jezus doet, uit pure haat zeggen dat Hij niet door de Heilige Geest, maar door een duivelse geest, een overste der duivelen geïnspireerd wordt. En in dat verband heeft Jezus die ernstige woorden gesproken, van die onvergevelijke zonde.

Dat wordt hier niet genoemd. Maar het zou kunnen zijn dat iemand daarmee aangevochten wordt, en daarom noem ik het. Dat kan ook een grote indruk maken in een mensenleven. Ik heb daar ook een klein beetje ervaring in gekregen. Ik kwam ergens binnen, de mensen zijn al gelukkig, dat wil zeggen, behouden. Maar je komt met allerlei geesten en met allerlei geaardheden, en met allerlei afwijkingen in contact. En ik kwam daar binnen, en ik hoorde een gesprek aan. Daarin werd geklaagd over de duisternis, over allemaal ellende wat de klok sloeg. En toen zei ik tegen degene die zat te praten tegen een andere 'eikeboom': "Je moet niet zo klagen. Want hoe zult u ooit vrede gevoelen in uw hart als u doorgaat met zo te liegen en te lasteren, en op alle mogelijke manieren iets kapot te maken. Dan moet je niet klagen: Ja, de Heere dit, en het is zo'n ellende. Dat is uw eigen werk. Want de Heere Jezus heeft gezegd: Als die rank in Mij niet blijft, of geen vrucht voortbrengt, die wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen. En u bent zo boosaardig bezig". Toen werd mij toegeroepen: "Denk je dat ik de zonde tegen de Heilige Geest gedaan heb?" Ik zei: "Dat denk ik niet. Maar zó ben je wel op weg er naar toe". En ik ging weg.

Nu zijn dat momenten in je leven, je zegt niet zomaar wat, dat begrijp je wel. Een mens zegt zo gauw teveel. Maar ik was mij wel bewust wat ik gezegd had, en er kwam een grote verwijdering. Ik kwam wel, maar er werd geen woord meer gesproken, geen enkel woord. En dat duurde precies een jaar. En toen werd ik daar opeens werkzaam mee voor mijn eigen ziel. En toen ik weer binnen kwam zei ik: "Ik moet u eens even spreken. Ik heb dat en dat gezegd".

"Ja, u hebt een mes in mijn hart gestoken en het er niet meer uitgehaald".

Ik zeg: "Ja ik kan niet zeggen - niet vanwege een bepaald niet ongelijk willen bekennen - dat ik dat niet heb mogen zeggen tegen u. Want dat was in de lijn van het Woord van God, voor mij en voor u werkelijkheid. Maar er is wat anders wat ik tegen u wil zeggen".

"Wat dan?" En we stonden allebei te huilen.

Ik zeg: "God heeft mij laten zien hoe dat ligt bij u en voor u. Niet goed! Maar ik weet ook nu dat je het zelf wéét en belijdt, en dat je graag verlost wil worden van deze boze krankheid, en van die eigen werken des duivels. En daarom, mijnerzijds, geef me de hand". En het was goed. Het is altijd goed gebleven. Hoewel, als ik iets van onrust zag, en ik zat zo de zaak eens op te nemen, en ik zei: "Je hebt zeker weer gelogen of gelasterd?"

"Ja".

"Zullen we dan bidden dat God het vergeven wil?"

"Ja".

Kijk, je komt er achter in het leven, ieder hart heeft zijn eigen bittere smart. Er zijn wegen en paden die we niet altijd kunnen begrijpen, die we niet kunnen volgen. En dat je soms

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 56 (VERVOLG)

denkt: Hoe is het in de wereld mogelijk dat iemand zó..... die dan toch ergens belijdt die ene Naam te weten, dat hij op zo'n groffe manier soms iets kapot kan maken. En dat je in je hart bang bent. En dat tóch de Heere je onderwijst. En dan kán het. Niet in de zin van goed praten, helemaal niet hoor. Maar dan is er een weg midden door die woestijn heen, als je weet hoe die mens eigenlijk verscheurd, verloren in zichzelf, de weg gaat. En dat mede door eigen doen, door eigen laten.

En dan heb ik ook gemerkt dat de Heere dat in orde maakt. En dat de Heere waarachtig de band herschept als het ware, die kapot is. Dat doet de Heere dan. Maar dat is Gods werk.

"Wat gelooft gij van de vergeving der zonden?"

Ach, als er iemand is die zegt - ik heb dat verleden week al enigszins aangeduid, voor mij persoonlijk, hoe je daarmee bezig kan zijn, die zonde met opgeheven hand; dat je in jezelf de beschuldiging hebt: Ja, maar jij wéét wel wat kwaad is, je wéét wel als je verkeerd doet, en je doet het tóch, of je hebt het tóch gedaan. Daar was geen offer voor. Tenminste geen offer hier op aarde in de vorm van een dier of een afkoopsom. Maar nu in die zin, dat offer van de Heere Jezus Christus die zegt: "Vader, zij weten niet wat zij doen". En zo is het nu eigenlijk met een mens. Al weet hij het, al heeft hij het gehoord, al heeft hij het gezien, al heeft hij het thuis ervaren bij zijn ouders of wat ook, hij weet het wel. En ergens kan het zo zijn, hij weet niet wat hij doet.

Dat komt, die andere dingen van dat Koninkrijk Gods, die zijn in feite nog voor hem verborgen. Daarom zegt de knecht des Heeren: "Indien zij geweten hadden, zij zouden de Heere der heerlijkheid niet gekruisigd hebben".

Dat ís wat!

Wat hebben wij nodig om te weten - en dat is genade om het te weten - dat Hij de Heere der heerlijkheid is. Want als we het niet weten, dan weten we niet meer dan: Wijk van mij, terwijl we het tóch ergens weten. Maar we weten het niet!

En daarom, daar wordt bedoeld een zaligend weten. Een weten waarmee als het ware die Thomas in de armen van zijn Heere valt: "Mijn Heere en mijn God!" En waar Petrus het hoofd voor buigt en zegt: "Gij weet álle dingen, Gij weet dat ik U lief heb". En dat is Gods grote genade.

Ik hoop dat de Heere dat ook geeft, want je voelt wel aan: In de waarneming van de zondaar - het klinkt gek - is het een dubbeltje op zijn kant. Echt waar! Er wordt wel eens gezegd - en dat is waar - er is een ruimte, zo overvloedig, die is niet in woorden uit te spreken. Maar in de persoonlijke ervaring zou je zeggen gaat het op het scherp van de snede.

Waarom?

Omdat tegenover die ruimte en genade die bij God is, staat zo'n jámmerlijk schepsel, dat hij een hele eeuwigheid verwonderd zal zijn dat God hem in genade heeft aangenomen, en al zijn zonden vergeven heeft.

Dan gaat het verder, hier, met: "Mijn zondige aard." Ook mijn aard.

Wat is dat?

Nou ja, je denkt aan je geaardheid, je natuur. Wat wordt daar nu mee bedoeld? Want je hebt natuurlijk in het leven verschillende karakters en verschillende aard. Ik zeg

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 56 (VERVOLG)

bijvoorbeeld altijd tegen mijn vrouw: "Jij hebt een buitengewoon goede aard". Dat wil ze natuurlijk niet weten. Ik niet. Ze zegt wel eens tegen me: "Hoe kun je zóiets bedenken?" Iets gekks of zo, iets puur gekks. Daar voel ik aan: Zo denkt mijn vrouw natuurlijk niet, ik wel. Zoiets kan in je opkomen.

Een aard. Zo heb je natuurlijk verschillende geaardheden. Je hebt mensen met een aangename aard, je hebt mensen met een akelige aard. Je ontmoet wel eens mensen waarvan je denkt: Zouden die wel eens kwaad doen? Zouden ze wel eens iets verkeerd doen? En je hebt mensen die zo'n onbetrouwbare aard hebben, en zo'n onbetrouwbaar karakter, dat je altijd uit moet kijken. Of dat ze iets verdraaien of overdrijven. Al gebruiken ze dezelfde woorden, ze zeggen het met een intonatie dat het op een ander toch heel anders overkomt. Dat zijn moeilijke dingen in het leven. Ik zou niet kunnen ontkennen dat dat de praktijk van het leven is. Je kunt mensen buiten de kerk ontmoeten dat je denkt: Wat hebben die mensen een aangename aard.

Vroeger, toen die mensen nog leefden bedoel ik, (ik illustreer het maar een beetje uit de praktijk om het duidelijk te maken) als ik dan bij Hetty en Piet was, of bij oude broeder Hagen toen hij bij hen thuis was, bijna altijd als ik kwam was de moeder van Hetty aan de strijk, aan het zorgen, meehelpen. En vader vond dat ook goed. En dan hoor je wel eens zo stilletjes dat ze ook andere mensen zo behandelen. Mensen waar soms niemand naar omkijkt, die alleen of ziek thuis lagen. En daar zie ik groot op. Dan dacht ik wel eens: Als die mensen nu in de kerk zaten dan zouden dat sieraden zijn in de kerk, wat hun geaardheid, hun karakter betreft. En die man - de vader van Hetty - vertelde mij wel eens hoe hij in elkaar geslagen was in Duitsland met geweerkolven. En dat ik dacht: Hoe kan een mens het overleven, dat je longen kapot geslagen zijn. En dat hij zei: "Het ergste vond ik het voor die soldaten die dat deden. Die zo ver gezonken waren dat ze dát deden. Een weerloos iemand in elkaar slaan op zo'n manier, dat je voor je leven geknakt bent". Daar spreekt iets uit. Zo is niet iedereen.

Zo moet je dus zeggen dat er een groot verschil is in de geaardheid van mensen, en in de gaven waarmee de Heere mensen versiert. Toch spreekt de Catechismus zonder omwegen van 'mijn zondige aard'.

Nu denk ik aan een hoogleraar in de criminologie, in de misdaad, die daar onderzoek naar deed en die zei bij één of andere gelegenheid of afscheid: - niet uit Bijbelse motieven, niet uit godsdienstige overtuiging ook - "Ik heb in mijn lange loopbaan moeten constateren dat er in ieder mens een potentiële misdadiger zit". Hij bedoelde: Alles zit in een mens, dat brengt zijn geaardheid óók mee. Wij zouden zeggen: Hij heeft een verdorven natuur. Ook al komt niet alles uit, al leeft niet alles in dat ene hart - gelukkig maar - maar in principe, de potentie is aanwezig. Onder bepaalde omstandigheden kan het toch gebeuren. Dat blijkt uit wat er als het ware in zaadvorm aanwezig is. Dat er in ieder mens een moordenaar, een overspeler, een leugenaar schuilt. Het komt niet altijd uit, en de één heeft er meer mee te maken - ook in de kerk, ook onder Gods kinderen - dan de ander, maar het is wel zo. We hebben er allemaal ergens mee te maken.

Dat ik op een ogenblik met alle genade die de Heere God verleent, met het in contact komen van de geaardheid van Christus, de gezindheid, Die het land doorging, goeddoende, en dat dan blijkt op een moment dat hij naar de verkeerde kant trekt, gaat, stapt. In allerlei dingen, het kan voor mensen in kleine dingen gezien, of grote dingen, dat zijn geaardheid naar boven komt. Drift, begeerte, hartstocht, hoogmoed, al die

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 56 (VERVOLG)

dingen. De één zegt: "Ik herken voor mij dát heel sterk", en de ander herkent weer wat anders. Je zou zeggen: Wat nu zo speciaal in die aard naar buiten treedt.

Daarom: Wat de één kan, kan de ander soms niet. Je moet wel eens zeggen tegen iemand: "Dat moet jij niet doen", wat een ander wel mag doen. "Dat moet jij niet doen, dat kan niet".

Ja, ik hoop dat wij daar in de praktijk van ons leven in geoefend mogen worden. Niet om de ruimte te zoeken voor die zondige aard, maar om dit zo over te mogen brengen, zó te verstaan, dat je er innerlijk zó blij mee wordt dat God het vergeeft. Dat God je helpt door de strijd aan te binden tegen die zondige aard.

Want, geliefde gemeente, het is zo erg, ontzettend erg. En misschien dat degenen die daar niet zo'n moeite mee gehad hebben, ook kinderen des Heeren wier leven wat dat betreft versierd is door veel goede dingen, om Christus wil, die moeten zich niet ongerust maken en denken: O, wat ben ik dan oppervlakkig. Nee, zo bedoel ik het helemaal niet. Je mag de Heere wel op je knieën daarvoor danken, dat het zo met je mag zijn. Je hoeft je niet aan te laten praten, zoals in de Bijbel staat geschreven, dat sommigen zeiden: "Jullie kennen de diepten van de satan niet". Dat is onzin! Wees Gode dankbaar als de Heere je bewaart. Uitwendig, en misschien ook wel een groot stuk inwendig, voor de uitvloeiingen van die bron van alle wanbedrijven. Daar mag je de Heere erkentelijk voor zijn.

Er zei eens iemand huilend tegen me, een oude dame: "Ik word maar gedreven om te vloeken". Daar heb je weer zoiets. Als je daar geen last van hebt dan kun je dat niet begrijpen. Nee, en je mag er blij mee zijn. Een ander heeft weer iets anders in die aard.

Je leest ook van die verschillende geesten, een stomme geest, een onreine geest.

Die satan weet ook raad om precies daar zijn kracht te concentreren waar hij weet dat onze aard en geaardheid voor open staat.

Ik probeer dat over te brengen. Niet in de vorm van, nu ja gelukkig, het zit wel goed. Nee, ik zou willen wijzen op het feit dat de zonde die uit onze aard voortkomt ook, onze verdorven natuur, dat die zo erg is. Dat zie ik ook niet altijd hoor, dat is een zaak van het geloof. Ik weet het wel, natuurlijk weet ik het wel. Jullie weten het ook allemaal, dat de Heere toornst tegen de zonde. Maar er kunnen ogenblikken zijn in het leven dat je er voor je eigen ziel persoonlijk mee geconfronteerd wordt. Met jezelf of met elkaar. En dat er zo'n beroering komt in je ziel: Waarom, waarom? Je weet het wel, we zijn gevallen mensen. Maar we leven toch onder dat dierbaar Evangelie. Het is alles zo zonde.

Jezus bloed reinigt van alle zonden, ik weet het wel. Maar hier op aarde zijn we er nog zo maar niet af, ook niet van de gevolgen. Ook niet dat de Heere zegt: "Nu ja, je bent Mijn kind en het zit wel goed". Integendeel! En wat is dat bitter!

En nu weet ik wel, nu kun je zeggen: Er zijn een hoop dagelijkse dingen. Dat weet ik wel, want wij struikelen dagelijks, staat er in de Schrift. En toch bedoel ik dat eigenlijk niet. Dat is ook zo; er is geen mens rechtvaardig, die goed doet en niet zondigt. Het is een volmaakt man die in woorden niet struikelt. Maar ik bedoel eigenlijk iets diepers. Iets dat je echt het spoor hebt verlaten. Niet alleen door eens een keertje een beetje onvriendelijk te kijken of zo, of een gedachte die je op voelt komen. Maar dat je echt de weg verlaat. Wat is dat bitter!

Op het moment ziet het er dan soms rooskleurig uit. Dan zoekt een mens zijn eigen lust, zijn eigen voordeel of wat dan ook. Maar als de Heere komt wat blijkt dan dat die staart

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 56 (VERVOLG)

van de zonde vol is van gif. Er zit iets in van de dood. Ik kan me indenken, als wij dat moeten dragen - dat hoeft gelukkig niet, ik hoop dat je dat gelooft - dat je jezelf ook dood zou schreeuwen. Dat je niet meer op kan houden als je het werkelijk zou zien, zou moeten dragen. Zo erg!

En als je daar nu iets van mag zien, geloven, dán dat wónder: Oók mijn zondige aard. Die overal tussendoor probeert te sijnelen. Die net is als een verborgen waterkracht, als hij een opening krijgt steeds groter wordt en alles wegspoelt, wegvaagt.

Zou God dat vergeven? Dat het vlees, zoals we dat wel eens noemen, overal tussen kruipt. In de mooiste dingen, dat daar juist de verwoesting soms het grootst is. In al die dingen die de Heere God nog geeft, altijd kruipt daar die geaardheid van de mens tussen.

Je leest in de Bijbel: Eén dode vlieg doet de zalf van de apotheker stinken en opwellen. Alzo een weinig dwaasheid een man, die overigens kostelijk van verstand is. Daar zie je het weer.

Daarom kunnen wij er niet uitkomen met die aard van ons. Of hij nu meer of minder moeilijk, ellendig of dwaas is, we kunnen er niet mee uitkomen. We kunnen nooit tot rust komen in onszelf, doordat we op zo'n hoog plan komen te staan dat we letterlijk kunnen zeggen in onszelf: "Ik ben heilig, en daarom ben ik vol van vrede". Er blijft maar één ding over: Vergeving, èn waar ik mijn leven lang mee te strijden heb, dat ook. Is dat dan niet het werkverbond? Nee, dat is het genadeverbond. Dat is dát genadeverbond, dat die Geest van Christus met ons twist. Het is het aandoen van de Nieuwe Mens die naar God geschapen is.

Petrus zegt: "Opdat gij der Goddelijke natuur deelachtig zoudt worden". En Paulus spreekt over het wandelen 'waardig het Evangelie'. En dat is de strijd, het leven lang. Daar hangt de zaligheid niet vanaf, in die zin, dat wij er iets mee kunnen verdienen. Maar als het er níet is, dan ziet het er toch somber uit. Als er niet is die stille bede, dat uitzien en dat hopen op de Heere, dat Hij Zich ontferme over ons, dan is dat geen bewijs dat we een kind zijn. Dit hoort er bij: Waarmee ik mijn leven lang te strijden heb. En dat is een strijd tegen geestelijke boosheden, machten, krachten, noem maar op. Die ook voortdurend meewerken om onze verdorven aard te infiltreren en te wapenen tegen God. Tegen Zijn heilige wil, tegen Zijn heilige Wet. Om ons eronder te krijgen en eronder te houden. Mijn leven lang, tot aan de laatste snik toe, zondaar.

En tóch een zondaar waar de opstand uitgebroken is, tegen de duivel en zijn ganse rijk. En tóch: Heere, mag ik Uwe zijn voor tijd en eeuwigheid. En tóch: Verlos mij Heere van al mijn ongerechtigheden, help me, ik verga!

Dat is nu de praktijk van het leven.

De theorie is: Als je gelooft: De Heere God vergeeft alles. Wat je gisteren, vandaag, wat je morgen doen zal. Daar wordt dan gesproken, eigenlijk op zo'n schandelijke manier, over allerlei zonden, haast alsof Jezus er een vriend van is. Alsof Jezus het wel kan lijden. Jezus staat zo naast mij. En dat je voelt, dat is lasterlijk. Dat is het niet. Dat is niet de werkelijkheid. De werkelijkheid is, dat God met de mens twist. Dat God hem voor ogen stelt dat die mens belijdt: "Ik heb tegen U o Heere, zwaar en altijd weer misdreven".

Dat lijkt zo eenvoudig, en wil je wel geloven, er is niets onmogelijker voor een mens, voor mij, voor u, om dáár te komen. Wij zijn aan die zonde gevallen, dat we zelf als God

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 56 (VERVOLG)

wilde zijn. En nu moet je eens kijken. In principe, ja, als het de spuigaten uitloopt dan kun je wel zeggen: Vergeef me. Maar wanneer hijsen wij nu de witte vlag voor God? "Gena, o God, gena, verschoon mij toch naar Uw barmhartigheden". Dat kun je niet. Want je geeft toch de ander de schuld, je zoekt het nooit bij jezelf. Voor jezelf heb je altijd genoeg verzachtende omstandigheden aan te brengen. Maar om je nu werkelijk over te geven aan de genade alleen van God: "Heere, het is niet alleen wat ik gedaan heb, maar heel mijn zondige aard, heel mijn structuur. Ontzondig mij toch, ik ben melaats". Dat is nu Gods werk, om onze onbuigzame natuur waarvan God zegt: Je hebt een ijzeren nek, je gaat maar door, jij wilt niet buigen. Je hebt een schaamteloos voorhoofd, dat weigert om schaamrood te worden. Dat is nu echt het beeld van een mens.

Maar dan zegt die trouwe God: "Ik zal maken dat je een walg van jezelf hebt". Dat kan God alleen. Dan is het ook echt troost. Dan is het niet een verstandelijke conclusie, hoe waar de woorden op zichzelf ook zijn. Maar dan is het midden in de nood: "Zo Gij Heere mij gadeslaat, ik kan niet bestaan. Maar bij U is vergeving". Houdt het daarvoor, dat gij met Christus mede gekruisigd zijt.

Dat wordt dan ook een onuitsprekelijke blijdschap. Hier niet altijd in de beoefening, maar menig oud Christen heb ik het horen zeggen als het ging over de eeuwigheid: "Om dan nooit meer, zelfs niet één verkeerde gedachte meer te hebben. En nooit meer één zonde te zullen doen, wat zal dat een feest zijn, een blijdschap zijn, om de Heere geen verdriet meer te doen". Want er is toch een dure prijs betaald, niet met goud of zilver, maar met Zijn Eigen bloed.

De Heere vergeeft het niet alleen, maar de Heere wil het ook niet gedénken, die aard. En weet je waarom dat dat zo'n wonder is? Heb je wel eens gemerkt in het leven dat wij het makkelijkst kunnen vergeven als er iets gebeurt in een opwelling, een stomiteit. Je kunt per ongeluk wel eens iets zeggen, dat je er zelf niet eens erg in hebt wát je eigenlijk zegt, en hoe je een ander gekwetst hebt, of dat je ergens mee overvallen wordt. Dat kunnen wij doorgaans wel vergeven.

Maar als je nu werkelijk stuit op een áárd. Op een lek, op dát - het is te zacht gezegd, maar je begrijpt wel wat ik bedoel, ieder mens is verschillend - stuk natuur, Juist dát stuk natuur waardoor jij getroffen wordt, jij belasterd of bedrogen bent. Dat is het moeilijkste om te vergeven. Omdat je met zo'n aard geconfronteerd wordt. En als iemand dan anders doet, dan vertrouw je hem niet meer. Dan denk je: Ik heb toen gemerkt wat nu jouw eigenlijke aard is. Nee, van mij hoeft het niet meer.

Wij kunnen veel makkelijker iets vergeven als iemand in een ogenblik, incidenteel, verrassend als er iets gebeurt. En dat hij gelijk zegt: "O joh, vergeef me dat ik zo...." Maar als je met een aard geconfronteerd wordt, dat speelt altijd mee in je gedachten. Begrijpelijk, wij zijn mensen. Wij zijn geen God. Wij kunnen elkaar toch niet zalig maken en niet verdoemen. Dat kan God alleen.

Maar dat Gód dat nu niet meer wil gedenken, hoe die aard was. Dat kun je toch niet begrijpen? Die, die daar altijd aanleg had zou je zeggen voor díť, en die altijd dáár..... Dat God nu niet meer wil gedenken, wat is dat een wonder, een wonder van genade. Als je het gelooft, wat ben je er dan blij mee! Je kunt het haast niet geloven, en het is alleen maar te geloven. Maar je kunt het niet begrijpen dat de Heere God zo'n mannetje, zo'n vrouwtje, zo'n jongetje..... Dat de Heere God zegt: "Ik werp het in een zee van

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 56 (VERVOLG)

eeuwige vergetelheid. Niet alleen wat je gedaan hebt, maar ook je aard die telkens de kop opstak".

Wat een wonder, geliefde gemeente, dat Hij er niet aan wil denken. Maar in plaats daarvan, zo volmaakt, uit genade.... Want er staat niets tegenover dan schuld. Tegenover de genade staat schuld. O, dat wij er allemaal bij mogen horen. Dat hoop ik zo, want anders blijven we eeuwig vijand. Dat zijn we van nature. Hier zijn wij vijanden van: Dat God uit genade, uit vrije gunst die gerechtigheid van Christus schenkt. Dat Hij mij daarmee bekleed, daar inzet op een zodanige wijze dat ik nimmermeer in het gericht van God hoef te komen tot veroordeling, wél tot vrijspraak. Dat Hij tegen een slechte knecht zegt: "Gij goede en getrouwe dienstknecht". Dat Hij tegen iemand zegt die hier zei: "O, het komt niet meer goed, het kan niet meer, het is verloren, ik heb alles verknoeid", dat Hij zegt: "Over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal Ik u zetten". Niet te begrijpen: "Nimmermeer!"

Zo wil die eeuwige Vader die zwarte zondaar met Christus bekleden. Hem in Christus zien, alsof ik die gehoorzaamheid betracht had die Christus voor mij beoefend heeft. Ja als - dat is me een uitspraak - had ik nooit één zonde gekend of gedaan, zó!
O geliefde gemeente, dat moge een troost zijn.

Ik wil er nog iets bij zeggen. Dat wil hier op aarde niet zeggen dat wij er vanaf zijn. Voor onszelf of ook wel voor elkaar. De gevolgen van de zonde zijn er. Die kom je tegen. Daar is de wereld vol van, maar ook óns leven. Wat een mens zaait, ergens maait hij het weer. Dat geldt trouwens voor ieder mens.

Ik noem maar wat, als je nu zo vreselijk lelijk doet en hatelijk, ik denk nu aan de oude, nu zalige zuster van Velzen. Die blinde, kromme vrouw die zich altijd ook wel erg ongelukkig voelde, maar het was een kind van de Heere. Die heeft mij één keer verteld bepaalde dingen die ze ook tegenover haar moeder had gedaan. Het waren niet zulke hemeltergende dingen zouden wij zeggen, maar toch echt dat je zegt: "Nou, akelig!" Daar zat ze op haar oude dag mee als bijvoorbeeld de kinderen of haar kind zo weinig kwam, dat ze er zo weinig van hoorde. Moeder niet in huis kon hebben. Toen heeft ze mij daar in vertrouwen wel eens iets over verteld. En dan zei ze wel eens: "Wat een mens zaait zal hij ook maaien". En dan zei ik: "Ja, dat is wel zo, maar ja". Ik had dat toen niet door. Ik zei: "Och, als wij allemaal moeten maaien wat we gezaaid hebben, dan hebben we geen goede vijf minuten meer op de aarde. Want dan zijn we pardoes verloren". En dát is natuurlijk ergens ook waar. Je moet niet alles terug brengen in een rubriek, in cijfertjes: "O, jij hebt dit...." Zó bedoel ik het niet. Maar ik bedoel dít, dat wij toch te maken kunnen hebben met de gevolgen. Al is het niet de toorn van God, maar dat het Zijn Vaderlijke kastijding is.

Ik was er ook bij dat haar enige zoon, om een paar rotcenten, op het laatste moment tegenhield dat zijn moeder in "de Windroos" zou komen. Want dáár was het een paar gulden goedkoper, terwijl ze het zelf kon betalen. Daar was ik ook bij. Ik was er ook bij toen de boodschap kwam dat die jongen, een goede vijftiger, op de school waar hij les gaf dood in zijn kamertje werd gevonden. En ik hoop dat de Heere Zich over hem ontfermd heeft, want ik heb ook in dat leven dingen gezien dat ik dacht: Hé, dát is van de Heere. Maar voel je iets: Enig kind!

Daarom, als er iets gebeurt moet je niet zo gauw uit eigen meelij verdrietig worden. Dat

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 56 (VERVOLG)

ze iets tegen je zeggen, of iets tegen je doen of zo. Maar je moet ook eens denken aan die andere kant, die het doet! Dat kind dat zo doet door moeder te grieven of te kwetsen, of wat dan ook. Of die broer of zus die het doet, daar moet je eens aan denken. Want díé dóét het, want de Heere neemt het niet! De Heere komt er op terug! Om dan ook eens te vragen: "Och Heere, wilt U het alstublieft vergeven. Wilt U het vergeven en alstublieft het niet toerekenen". Omdat je weet, het is allemaal zo bitter. Het is zo vreselijk bitter! "De zonde voleindigd zijnde, baart de dood!"

Welgelukzalig dan de man die de Heere de zonde niet toerekent, en in wiens geest geen bedrog is, om zichzelf tot het einde toe op de been te houden met zijn ingebeelde gerechtigheid. Maar die buigt voor de levende God, die ook ontferming vindt, zelfs al was het in het laatste ogenblik, de laatste ademtocht: "O God, gena". Dat Hij volkomen de gerechtigheid van Christus schenkt, kán schenken. En gelukkig die heden gelooft:

'Hij kan, Hij wil, Hij zal in nood,
zelfs bij het naderen van de dood,
volkomen uitkomst geven.'

AMEN